

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **Nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy,** se sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2014, č. j. MHMP 192428/2014/Cho, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **K. B.**, zast. JUDr. Hanou Nenadálovou, advokátkou se sídlem Apolinářská 445/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2016, č. j. 1 A 12/2015 – 58,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) se podanou kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým bylo k žalobě nejvyššího státního zástupce zrušeno rozhodnutí žalovaného specifikované tamtéž. Žalovaný jím rozhodl, že stěžovatel je vinen z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. b) a § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích), za což mu uložil pokutu ve výši 6 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu šesti měsíců.

[2] V projednávané věci je podstatný první ze jmenovaných přestupků, kterého se stěžovatel měl dopustit tím, že dne 29. 11. 2013 řídil vozidlo pod vlivem alkoholu. V 10 hodin 47 minut tohoto dne jej kontrolovala hlídka Policie České republiky, která při třech po sobě provedených dechových zkouškách zjistila hodnoty 1,10 ‰, 1,35 ‰ a 1,06 ‰ alkoholu v dechu stěžovatele. Pozdějším odborným vyšetřením (ve 13 hodin 45 minut) ve Fakultní nemocnici Na Bulovce byla zjištěna hladina 0,87 g/kg alkoholu v krvi.

[3] Dne 3. 12. 2013 orgány činné v trestním řízení odevzdaly věc žalovanému, který zahájil přestupkové řízení a dne 12. 2. 2014 při ústním jednání vyhlásil napadené rozhodnutí. Stěžovatel se na místě vzdal práva na odvolání.

[4] Městský soud zrušil napadené rozhodnutí proto, že dospěl k závěru, že v projednávané evidentně šlo o jednání na hranici mezi přestupkem a trestným činem (při překročení hranice 1 ‰ alkoholu v krvi se jedná o trestný čin podle § 274 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 8. 2007, sp. zn. 5 Tdo 874/2007, publ. pod č. 26/2008 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část trestní). Žalovaný proto měl postupovat podle § 71 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), a věc postoupit státnímu zástupci nebo policejním orgánům. Bylo na něm, aby své rozhodnutí založil na spolehlivě zjištěném skutkovém stavu, kvalifikoval jednání stěžovatele a na tomto základě dospěl k právnímu závěru o své věcné (ne)příslušnosti. Nemusel respektovat právní názor orgánu činného v trestním řízení, který mu věc odevzdal. Naopak, měl si o věci učinit vlastní úsudek, a to tím spíše za situace, kdy policie rezignovala na své povinnosti vyplývající z trestních předpisů a evidentně věc odevzdala bez dostatečného prověření.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Stěžovatel podřadil důvody kasační stížnost pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Předně namítal, že městský soud se dostatečně nezabýval otázkou veřejného zájmu k podání žaloby. Vymezení tohoto neurčitého pojmu ve vztahu k projednávané věci zcela chybí, přestože dle judikatury Nejvyššího správního soudu musí být veřejný zájem výslovně formulován a přesvědčivě odlišen od zájmu soukromého. Závěr o aktivní legitimaci nejvyššího státního zástupce k podání žaloby je proto nezákonný.

[7] Dále rozporoval, že by skutková zjištění v projednávané věci nasvědčovala, že se mohlo jednat o trestný čin. Úvaha, že naměřená hodnota alkoholu v krvi ve výši 0,87 g/kg měla vést žalovaného k pochybnostem, zda tato hodnota mohla v určitém časovém úseku před měřením překročit 1 ‰, je značně diskutabilní a hypotetická. Úsudek o skutkovém stavu nebylo možné činit ani na základě znaleckého posudku, jelikož v době rozhodování žalovaného neexistoval. Ani v jeho intencích navíc nebyly znaky opilosti prokázány.

[8] Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Nejvyšší státní zástupce ani žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátkou. Poté přistoupil k přezkumu rozsudku městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přezkumem rozsudku v tomto rozsahu dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.
[11] Předně se zabýval otázkou aktivní legitimace (přesněji aktivní procesní legitimace) nejvyššího státního zástupce k podání žaloby ve veřejném zájmu ve smyslu § 66 s. ř. s. Uvedené ustanovení upravuje zvláštní žalobní legitimaci k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, která svědčí i subjektům, jež nejsou k podání žaloby legitimovány podle obecného ustanovení § 65 s. ř. s. Jedním z těchto subjektů je i nejvyšší státní zástupce, který je podle § 66 odst. 2 s. ř. s. oprávněn podat žalobu, jestliže k jejímu podání shledá závažný veřejný zájem.

[12] Z citovaného ustanovení plyne, že úvaha, zda je v konkrétní věci dán závažný veřejný zájem, je vyhrazena nejvyššímu státnímu zástupci, a proto nepodléhá přezkumu správními soudy. Je na nejvyšším státním zástupci, aby svého práva využíval pouze v případech, kdy to vyžaduje závažný veřejný zájem. Soud se proto věcně zabývá každou žalobou nejvyššího státního zástupce, která jinak splňuje obecné náležitosti a byla podána v tříleté žalobní lhůtě podle § 72 odst. 2 s. ř. s. (srovnej setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudek ze dne 5. 11. 2007, č. j. 8 As 27/2006 – 70, publ. pod č. 1455/2008 Sb. NSS, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 6. 2015, č. j. 2 As 103/2015 – 128).

[13] Městský soud v projednávané věci postupoval v souladu s tímto právním názorem (srovnej str. 5 odst. 1 a 2 rozsudku), proto mu nelze nic vytknout. Stěžovatel dovozuje opačné závěry s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, staví je však na blíže neidentifikovaném rozhodnutí a zcela nepřiléhavě. Dle citace v kasační stížnosti lze soudit, že měl na mysli rozsudek ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 As 65/2012 – 161, který se však týkal nutnosti formulace dotčených veřejných zájmů v řízení o povolení výjimky ze zákazu škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů, tedy otázky, která je na první pohled zcela odlišná.

[14] Nejvyšší správní soud proto mohl přistoupit k otázce, která je v projednávané věci stěžejní, a to zda byly v přestupkovém řízení důvody k postupu podle § 71 písm. a) přestupkového zákona, dle kterého [s]*právní orgán postoupí věc státnímu zástupci nebo orgánům policie, nasvědčují-li skutečnosti, že jde o trestný čin*.

[15] Stěžovatel konkrétně rozporuje, že by skutkové okolnosti zjištěné v přestupkovém řízení svědčily možnosti, že by obsah alkoholu v jeho krvi mohl překročit 1 ‰, tedy že by se mohl dopustit trestného činu (hranice jako taková nebyla stěžovatelem rozporována; pouze pro úplnost lze proto odkázat na judikaturu Nejvyššího soudu citovanou městským

soudem v napadeném rozsudku). Vychází z výsledků měření alkoholu v krvi provedeného s několikahodinovým odstupem (0,87 g/kg), ze kterého dle jeho názoru nelze dovozovat obsah alkoholu v krvi v době spáchání skutku.

[16] Jeho argumentace nemohla být opodstatněná už proto, že zcela pomíjí, že městský soud nevycházel pouze z tohoto jednoho měření, ale také výsledků tří dechových zkoušek provedených při kontrole prováděné policií bezprostředně po zastavení stěžovatelova vozidla, kterými byly zjištěny hodnoty 1,10 ‰, 1,35 ‰ a 1,06 ‰ alkoholu v dechu.

[17] Úvaha městského soudu nebyla nikterak hypotetická, jelikož výsledky všech čtyř měření svědčí důvodnému podezření, že stěžovatel měl v době spáchání skutku v krvi více než 1 ‰ alkoholu. Dechové zkoušky provedené bezprostředně po zastavení vozidla vykazovaly vyšší hodnoty alkoholu v dechu, než je tato hranice. Vyšetřením krve, které bylo provedeno po téměř třech hodinách od kontroly policií, během kterých zákonitě muselo dojít k částečnému odbourání alkoholu, byl zjištěn obsah 0,87 g/kg alkoholu ve stěžovatelově krvi, tj. hodnota blížící se hraniční. Pro účely postupu podle § 71 písm. a) přestupkového zákona nebylo nutné zcela přesně určit, jaký objem alkoholu v krvi stěžovatel v době spáchání skutku měl. Postačovalo, že zjištěné okolnosti svědčily závěru, že tato hodnota byla vyšší než 1 ‰ a tedy že se jednalo o trestný čin. Námitky stěžovatele proto nebyly důvodné.

[18] Stěžovatel v této souvislosti dále rozporoval použití znaleckého posudku zpracovaného pro účely trestního řízení, který nejvyšší státní zástupce zmiňoval v žalobě. V tomto směru se však již zcela míjí s důvody napadeného rozsudku, neboť městský soud ze zmíněného znaleckého posudku nevycházel, jak výslovně uvedl na jeho str. 6 v odst. 7. Stěžovatelovy námitky o tom, proč v projednávané věci nebylo možné ze znaleckého posudku vycházet, jsou proto irelevantní.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci ani žalovanému v řízení nevznikly náklady nad rámec jejich úřední činnosti, právo na náhradu nákladů řízení proto také nemají.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. ledna 2017

JUDr. Radan Malík
předseda senátu